

30 Δεκεμβρίου 2013



ο Άγιος Γεδεών ο

Μαρτύρησε στον Τύρναβο της

Θεσσαλίας στις 30 Δεκεμβρίου 1818

Ο Άγιος καταγόταν από το χωριό Κάπουρνα κοντά στη Μακρυνίτσα του Πηλίου. Προερχόταν από ευσεβείς γονείς και ήταν το πρώτο παιδί από τα οκτώ παιδιά της οικογένειας. Το κοσμικό του όνομα ήταν Νικόλαος. Ο πατέρας του λόγω της μεγάλης φορολογίας αναγκάστηκε να μετακομίσει οικογενειακώς σ' ένα άλλο χωριό, όπου θα μπορούσε να εξοικονομεί καλύτερα τα αναγκαία . Ο άγιος ήταν τότε δώδεκα ετών.

Ή μητέρα του είχε κάποιο εξάδελφο παντοπώλη στο Βελεστίνο, ο οποίος ζήτησε τον μικρό Νικόλαο να τον βοηθάει στο μαγαζί. Πράγματι το παιδί εργαζόταν με πολλή προθυμία .Κάποιος Τούρκος ονόματι Αλής, ο οποίος σύχναζε στο μπακάλικο, είδε ότι ο μικρός Νικόλαος ήταν έξυπνος, εργατικός και υπάκουος και τον ζήτησε από τον θείο του για ένα χρόνο να υπηρετεί στο χαρέμι του καθώς ήταν ακόμη μικρός στην ηλικία. Ο θείος αρνήθηκε λέγοντάς του να τον ζητήσει από την μητέρα του. Μετά από μια εβδομάδα επέστρεψε θυμωμένος ο Τούρκος ,άρπαξε με τη βία τον μικρό Νικόλαο και τον πήρε σπίτι του ,να υπηρετεί στο χαρέμι.

Μετά από τον ένα χρόνο πήγε ο πατέρας και ζητούσε τον Νικόλαο από τον Αλή. Εκείνος του απάντησε, εγώ έχω το παιδί μου στον πόλεμο, μόλις επιστρέψει ο γιος μου να έρθεις να πάρεις τον γιό σου. Σε λίγες ημέρες επέστρεψε ο γιος του Τούρκου από τον πόλεμο , είδε τον μικρό και λέει στον πατέρα του : Πού το βρήκες αυτό το Ρωμιόπουλο που υπηρετεί στο χαρέμι ; Είναι ασυμβίβαστο Ρωμιός να υπηρετεί στο χαρέμι. Εγώ θα ήθελα να του κάνουμε περιτομή , να γίνω ανάδοχός του και να τον έχουμε να υπηρετεί στο χαρέμι για πάντα. Και άρχισε αμέσως ο ασεβής να καλοπιάνει τον Νικόλαο . Τελικά με τα λόγια αλλά και λόγω του νεαρού της ηλικίας του τον κατάφερε να αρνηθεί τον Χριστό και να τον εξισλαμίσει.

Μετά από δυο μήνες όμως το παιδί συναισθάνθηκε την πτώση του , μετανόησε και έκλαιγε πικρά .

Μια νύχτα κατάφερε να φύγει κρυφά και να πάει σπίτι του. Διηγήθηκε στον πατέρα του το πάθημά του λέγοντας ήμαρτον, ήμαρτον αλλά από δω και πέρα δεν θέλω ούτε να είμαι Τούρκος ούτε να ονομάζομαι. Ο δύστυχος πατέρας του απάντησε με δάκρυα : εγώ Νίκο μου είμαι φτωχός άνθρωπος, δεν έχω χρήματα να σε κρύψω κάπου. Αύριο νύχτα θα σε πάω με το άλογο στο Κεραμίδι και εγώ θα γυρίσω μ' ένα φορτίο ψάρια από τη λίμνη Κάρλα για να μη με υποψιαστούν οι Τούρκοι . Εσύ να προσπαθήσεις να πας στο Άγιο Όρος. Τώρα εγώ επιστρέφοντας ποιος ξέρει πως θα βρω τη μητέρα σου και τα αδέρφια σου, γιατί έμαθα ότι οι Τούρκοι μαζεύουν ξύλα για να μας κάψουν. Ας αποθάνουμε κι εμείς για τον Χριστό.

Εκεί στο Κεραμίδι δέχθηκε να φιλοξενήσει τον άγιο μια συγγενής τους μοναχή, η

οποία τον έδωσε σε κάποιους χτίστες ως βοηθό. Μετά από λίγες ημέρες το σινάφι των χτιστών που εργαζόταν έφυγε με πλοίο για την Κρήτη και πήγε μαζί τους. Οι χτίστες όμως δυστυχώς κακομεταχειρίζονταν τον Νικόλαο δέρνοντάς τον απάνθρωπα πολλές φορές. Έτσι έφυγε και τριγυρνούσε σ' ένα δάσος. Κάποια μέρα βρέθηκε σ' ένα ξωκλήσι , όπου γινόταν λειτουργία. Τον είδε ο ιερέας ξένο και σε κακή κατάσταση, τον πλησίασε και εκείνος του εξιστόρησε τη ζωή του. Μην κλαις , παιδί μου, του λέγει τότε ο ιερέας . Εγώ είχα ένα μονάκριβο γιό , ο οποίος πέθανε πριν λίγες ημέρες. Αν θέλεις, να σε υιοθετήσω. Με πολλή χαρά δέχτηκε την πρόταση του ιερέα ο Νικόλαος και πήγε μαζί του στο σπίτι του, όπου τον δέχτηκε σαν παιδί της και η πρεσβυτέρα. Έτσι ζούσε ευτυχισμένος στο σπίτι του ιερέα, μαθαίνοντας την τέχνη του υφαντή διότι αυτή την τέχνη εργαζόταν κι ο ιερέας.

Μετά από τρία χρόνια δυστυχώς απεβίωσε ο ιερέας και η πρεσβυτέρα επειδή δεν μπορούσε να εξοικονομήσει τα προς το ζην , είχε και δυο κόρες, έδωσε την ευχή της στον Νικόλαο να φύγει να αναζητήσει την τύχη του. Ο άγιος έβαλε κλαίγοντας μετάνοια στην ψυχομάνα του και αναχώρησε

Περιπλανώμενος στην Κρήτη με κάποιο άλλο συνομήλικό του αποφάσισαν να πάνε για προσκύνημα στο Άγιον Όρος. Αφού έφτασαν με το καράβι στη Δάφνη χωρίστηκαν και ο Νικόλαος άρχισε να περιέρχεται τις μονές και τις σκήτες του Αγίου Όρους. Τελικά κατέληξε στην Ι.Μ. Καρακάλλου , όπου αφού εξομολογήθηκε την πτώση του επανεντάχθη στην Εκκλησία με το Άγιο Μύρο και κοινώνησε των θείων Μυστηρίων. Έμεινε στην Μονή , όπου έγινε μοναχός με το όνομα Γεδεών. Ζούσε με πολλή υπακοή, ταπείνωση, εγκράτεια και υπέρμετρους ασκητικούς αγώνες, που μόνο ο καρδιογνώστης Θεός γνωρίζει , κλαίοντας συνεχώς για την πτώση του.

Μετά από τριανταπέντε χρόνια άσκηση άναψε στην καρδιά του ο πόθος του μαρτυρίου και με τις ευχές των πατέρων έφυγε από το Άγιο Όρος , ήλθε στο Βελεστίνο, όπου είχε εξωμόσει και προσποιόταν τον σαλό.

Την Μεγάλη Πέμπτη παρουσιάστηκε στον Αλή ,που τον είχε εξισλαμίσει και ομολόγησε τον Χριστό. Ο Τούρκος αμέσως ζήτησε να τον συλλάβουν και να τον οδηγήσουν στον δικαστή. Μεγάλη Παρασκευή ο άγιος φορώντας στο κεφάλι στεφάνι από λουλούδια και κρατώντας δύο κόκκινα αυγά παρουσιάστηκε στον κριτή και του είπε : Χριστός Ανέστη . Εκεί στο δικαστήριο έκανε και άλλες παλαβές πράξεις με αποτέλεσμα να διατάξει ο δικαστής να τον δείρουν ανελέητα και να τον διώξουν ως τρελό . Εκείνος τους προκαλούσε επίτηδες για να τον θανατώσουν αλλά δεν ήταν ακόμη θέλημα Θεού. Έζησε καιρό προσποιούμενος τον σαλό την ημέρα ενώ τις νύχτες αποσυρόταν σε ένα σπήλαιο, όπου έκανε τους ασκητικούς αγώνες του.

Τελικά επειδή και με τον τρόπο της ζωής αλλά και με τα λόγια του προκαλούσε τους Τούρκους διέταξε ο Βελή πασάς του Τυρνάβου τη σύλληψή του.

Ο άγιος αφού προετοιμάστηκε πνευματικά με το μυστήριο του Αγίου Ευχελαίου και την Θεία Κοινωνία ακολούθησε τους στρατιώτες του πασά στον Τύρναβο. Μπροστά στον πασά ομολόγησε την άρνησή του, τη μετάνοιά του , την επιστροφή στον Χριστό και τον πόθο του για ομολογία και μαρτύριο εκεί όπου αρνήθηκε. Ο πασάς τον έκλεισε στη φυλακή.

Την άλλη μέρα ,αφού κάλεσε και τους άλλους Τούρκους αξιωματούχους διέταξε να φέρουν μπροστά του τον άγιο. Πάλι μπροστά τους ο άγιος με πολύ θάρρος ομολόγησε τον Χριστό. Εκείνοι άρχισαν με κολακείες να τον μεταστρέψουν και πάλι στο ισλάμ αλλά ο άγιος αρνήθηκε με περιφρόνηση. Τον καταδίκασαν σε θάνατο.

Αρχικά τον διαπόμπευσαν στον Τύρναβο. Τον έφεραν κατόπιν μπροστά στον πασά που διέταξε να τον ακρωτηριάσουν κόβοντάς του τα χέρια και τα πόδια. με τσεκούρι. Ο άγιος άπλωνε μόνος του άφοβα τα μέλη του πάνω στο κούτσουρο για να κοπούν , χωρίς να δείχνει κανένα σημάδι πόνου , χωρίς καν να αλλάξει η όψη του προσώπου του λες κι έπασχε κάποιος άλλος.

Τον άφησαν αιμόφυρτο όλη την ημέρα και το βράδυ διέταξε ο πασάς να τον σηκώσουν και να ρίξουν στον χώρο όπου περνούσαν τα λύματα του σπιτιού του . Ήταν ακόμα ζωντανός. Στον βρωμερό εκείνο χώρο ο άγιος παρέδωσε την ψυχή του.

Οι Χριστιανοί κατάφεραν να πάρουν το άγιο λείψανο και να το ενταφιάσουν στον Ναό των Αγίων Αποστόλων.

Ευθύς αμέσως άρχισαν να γίνονται θαύματα και κατά τη διάρκεια της νεκρώσιμης ακολουθίας αλλά και μετά την ταφή του, σε όσους προσκυνούσαν με ευλάβεια τον

τάφο του , καθώς και μετά την ανακομιδή των λειψάνων του και μέχρι σήμερα .